



## บทที่ ๑

### เพลงใบไม้ผลิ

เย็นที่สงบไร้เมฆวันหนึ่ง จวนปลายเดือนเมษายน สันพักันพบว่าตัวเองขึ้นเหนือมาไกลพอที่จะเห็นหิมะซึ่งยังไม่ละลายอยู่บนเนินเขาทางเหนือเป็นหย่อมๆ

เขาเดินมาตลอดวัน ผ่านภูมิประเทศที่ไม่ถูกรบกวน ฟังเสียงร้องของพวกนกซึ่งมาจากทางใต้ มันกำลังเดินทางขึ้นเหนือเพื่อจะกลับบ้าน

เขาเดินมาอย่างสบาย เพราะเป้สะพายหลังเกือบว่างเปล่า และใจก็ไร้ห่วง เขารู้สึกมีความสุขกับป่า กับสภาพอากาศ และกับตัวเอง พรุ้งนี้หรือเมื่อกวานล้วนห่างไกล และขณะนี้ดวงอาทิตย์ก็กำลังส่องแสงสีแดงเจิดจ้าระหว่างต้นเบิร์ช อากาศเย็นนุ่มนวล

“เป็นยามเย็นที่เหมาะสมจะเล่นเพลง” สันพักันคิด เพลงใหม่

หนึ่งท่อนแสดงการคาดหวัง สองท่อนแสดงความเศร้าของฤดูใบไม้ผลิ และท่อนที่เหลือก็แค่ความยินดีอย่างยิ่งที่ได้เดินคนเดียวและชอบที่จะทำเช่นนั้น

เขาเก็บเพลงนี้ไว้ได้ห้วงมาหลายวัน แต่ยังไม่ค่อยกล้านำออกมา มันจำเป็นต้องเติบโตขึ้นกลายเป็นจำเลยที่มีความสุข แล้วเขาก็เพียงแต่จรรดิมฝีปากลงบนทึบเพลงปาก และตัวโน้ตทั้งหมดก็จะโผล่ออกมาตามตำแหน่งของมันทันที

ถ้าเขาปล่อยออกมาเร็วเกินไป มันอาจไปติดขัดอยู่ที่ไหนสักแห่งและทำให้เกิดเพลงที่ไพเราะเพียงครึ่งๆกลางๆ หรือเขาอาจสูญเสียมันไปทั้งหมดและไม่อยู่ในอารมณ์จะไขว่คว้าหามันได้อีก เพลงไม่ใช่เรื่องเล่นๆ โดยเฉพาะถ้ามันต้องสุขและเศร้าในเวลาเดียวกัน

แต่เย็นนี้สนพก็รู้สึกค่อนข้างมั่นใจเพลงของตัวเอง มันรออยู่แล้ว จวนโตเต็มที --- และมันจะต้องดีที่สุดในเท่าที่เขาเคยแต่งมา

ครั้งนี้แล้ว เมื่อถึงหุบเขามูมิน เขาก็จะนั่งลงบนราวสะพานและเล่นเพลง และมูมินโทรลก็จะพูดทันทีว่า “เพลงดีนี่ ดีจริงๆ”

สนพก็หันหยุดก็ รู้สึกไม่สบายใจหน่อยหนึ่ง ใช่ มูมินโทรลผู้รอคอยและโหยหาเสมอ มูมินโทรลผู้นั่งอยู่ที่บ้าน ผู้รอคอยเขาและชื่นชมเขา และผู้บอกเขาเสมอว่า “แน่ละ นายต้องรู้สึกเป็นอิสระ เป็นธรรมดาที่นายต้องไป ฉันเข้าใจจริงๆว่านายต้องอยู่ตามลำพังเป็นบางครั้ง”

และตลอดเวลาดวงตาของเขาหม่นหมองด้วยความผิดหวังอย่างไม่มีใครช่วยได้

“โอ้เอ๋ย โอ้เอ๋ย” สนพก็หันพูดกับตัวเองและไปต่อ

“โธ่เอ๊ย โธ่เอ๊ย เขาช่างมีความรู้สึกมากมายเหลือเกิน เจ้ามุมินโทรลนี่ เราจะไม่คิดถึงเขาในตอนนี่ เขาเป็นมุมินที่ยอดเยี่ยม แต่เราไม่จำเป็นต้องคิดถึงเขาในตอนนี่ คินนี่เราอยู่ตามลำพังกับเพลงของเรา และคินนี่ไม่ใช่ฟุ้งนี่”

ครูหนึ่งสนัฟก็กินก็ลิมมุมินโทรลได้หมด เขากำลังมองหาที่ดีๆ สำหรับกางเต็นท์ และเมื่อได้ยินเสียงลำธารห่างออกไปเล็กน้อยในป่า เขาก็เดินไปตามเสียง

แสงแดดสีแดงลำสุดท้ายหายไปประหวาดต้นเบิร์ช ตามมาด้วยสนธยาแห่งฤดูใบไม้ผลิ เชื้องช้าและเป็นสีน้ำเงิน ป่าทั้งป่าเปลี่ยนไป ลำต้นเบิร์ชสีขาวเคลื่อนห่างออกไปเรื่อยๆ ในย่ำค่ำสีน้ำเงิน

เป็นลำธารที่ดี

มันไหลปรูดปราดเป็นสีน้ำตาลไปบนใบไม้เปียกปลายที่จับตัวเป็นปึก ผ่านอุโมงค์เล็กๆ ของน้ำแข็งที่ยังเหลืออยู่ หักเลี้ยวผ่านหญ้าอมอสสีเขียวและพุ่มหลาวตามน้ำตกขนาดเล็กลงสู่พื้นทรายขาว ณ ที่เหล่านั้นมันครางเสียงแหลมเหมือนยุง แล้วก็พยายามทำให้ตัวเองฟังดูยิ่งใหญ่และคุกคาม หยุด ส่งเสียงครอกๆ เมื่อกลิ่นหิมะละลายไปเต็มปากเต็มคำ และหัวเราะเยาะพวกมันทั้งหมด

สนัฟก็ยืนฟังอยู่บนหญ้าอมอสสีขึ้นๆ “ต้องมีลำธารอยู่ในเพลงด้วย” เขาคิด “ตรงท่อนสร้อยนะเราว่า”

หินขนาดเล็กก้อนหนึ่งพลันหลุดออกไปใกล้น้ำตก และยกระดับเสียงของลำธารขึ้นหนึ่งอ็อกเทฟ<sup>๑</sup> เต็มๆ

---

<sup>๑</sup> octave ช่วงของระดับเสียง ๑ Octave มี ๘ โน้ต คือ โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด ยกระดับเสียงขึ้นหนึ่งอ็อกเทฟ ก็คือ เสียงร้องในโน้ตตัวเดิมแต่สูงขึ้น ๑ ระดับ

“ไม่เลว” สันฟักินพูดอย่างชื่นชม “ต้องทำแบบนั้น เปลี่ยนแปลงฉับพลัน ในช่วงเวลานั้น เราต้องหาทำนองที่เป็นของลำธารเองให้มันหน่อย”

เขาหยิบกระทะเก่าออกมาใส่น้ำตากจนเต็ม แล้วเข้าไปหาพื้นไต้ต้นสน พื้นดินยังคงเปียกจากการละลายของน้ำแข็งฤดูใบไม้ผลิ และฝน สันฟักินต้องคลานไปไกลไต้พงรกที่ถูกลมพัดระเนนเพื่อหากิ่งไม้แห้งสักกิ่ง เมื่อเขาเอื้อมมือไป ใครคนหนึ่งก็พลันแผดเสียงขึ้นมาและวิ่งผ่านเขาไปท่ามกลางหมู่สน ยังคงร้องจ๊ากๆ ไปตลอดทาง

“โอ จริงสิ” สันฟักินพูด “มีพวกครีบกับวู้ดดีทุกหนทุกแห่ง น่าขันที่พวกมันดูหวาดผวายุ่งเสมอ ยิ่งตัวเล็กยิ่งขัวญอ่อน”

เขาพบต้นไม้แห่งตอหนึ่งกับกิ่งไม้และก่อกองไฟอย่างดีให้ตัวเองริมลำธาร สันฟักินชินกับการทำอาหารให้ตัวเอง เขาไม่เคยทำอาหารให้คนอื่นถ้าเลี้ยงได้ ทั้งไม่อยากกินอาหารของคนอื่นเท่าไรด้วย ผู้คนมากเหลือเกินที่ชอบคุยตอนกินอาหาร

พวกเขาชอบให้มีโต๊ะกับเก้าอี้มากมายด้วย และบางคนใช้ผ้ากันเปื้อน เขาเคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีเฮมูเลนตัวหนึ่งซึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าทุกครั้งก่อนกิน แต่นั่นอาจเป็นการพูดให้ร้ายก็ได้

ใจลอยเล็กน้อย สันฟักินกินซูปแบบง่ายๆ พลังพักสายตาทอยู่ที่หิ้ง้ามอสส์เขียวใกล้ๆ ต้นเบิร์ช

ทำนองเพลงอยู่ใกล้เอื้อมแค่นี้เอง ง่ายที่จะคว้าทางไว้ แต่มีเวลาพอที่จะรอ มันถูกล้อมไว้แล้วและหนีไปไหนไม่ได้ ไซ่ ล้างจานก่อนดีกว่า แล้วจุดกลิ้งยาเส้น --- และภายหลัง เมื่อกองไฟค่อยๆ มอดและสัตว์กลางคืนเริ่มร้องเรียกหากัน เขาค่อยจับมัน

สันฟักินกำลังล้างกระทะในลำธารเมื่อเห็นเจ้าครีบนั่น มัน

นั่งอยู่โคนต้นไม้กิ่งหนึ่ง มองดูเขา ดวงตาของมันเป็นหวาดกลัว แต่ดูจะสนใจเขามาก เอาแต่มองตามทุกความเคลื่อนไหวของสนพิกิน

ดวงตาดูตื่นๆ สองดวงได้ผมเป็นกระเซิง เหมือนหน้าตาของผู้ที่ไม่เคยมีใครสังเกตเห็นอย่างนั้นแหละ

สนพิกินแสสร้งทำเป็นไม่เห็นเจ้าครีปนั้น เขาเข้าไปไฟและตัดกิ่งสนมารองนั่ง เอากลิ้งยาเส้นออกมาจุด ฟันเมฆควันสองสามก้อนใส่ท้องฟ้ายามราตรีและรอเพลงใบไม้ผลิ

มันไม่มา แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เขากลับรู้สึกว่ายาวตาของเจ้าครีปจับอยู่ที่เขา ฝ้ามองทุกอย่างที่เขาทำ อย่างชื่นชม และเขาก็เริ่มรู้สึกไม่สบายใจอีกครั้งหนึ่ง เขาตบมือและร้องตะโกนว่า “ซู่! ไปนะ!”

ถึงตอนนี้เจ้าครีปย่องออกมาจากโคนไม้---มันยังคงอยู่อีกฝั่งของลำธาร---และพูดอย่างขี้อายมากๆ “หวังว่าคงไม่ได้ทำให้นายตกใจกลัวนะ ฉันรู้ว่านายเป็นใคร นายคือสนพิกิน”

แล้วเจ้าครีปก็ก้าวพรดลงไปใต้น้ำและเริ่มลุยข้ามมา ลำธารค่อนข้างกว้างสำหรับมัน และน้ำก็เย็นเป็นน้ำแข็ง เจ้าครีปก้าวพลาดและหกล้มสองครั้ง แต่สนพิกินกำลังรู้สึกไม่สบายใจจนไม่คิดจะช่วยเสียอย่างนั้น

ในที่สุด เจ้าครีปที่ค่อนข้างผอมและหน้าสังเวชก็คลานขึ้นฝั่งและพูดฟันกระแทกกันว่า “สวรรค์ ดีใจจังที่ได้พบนาย”

“สวรรค์” สนพิกินตอบด้วยเสียงเย็นเยือกพอกๆ กัน

“ขอใช้ไฟนายอุ่นตัวหน่อยได้มั๊ย” เจ้าครีปพูดต่อ หน้าเล็กๆ เปียกๆ ของมันเป็นประกายด้วยความสุข “ลองคิดดูสิ แล้วฉันก็จะเป็นตัวครีปที่ได้นั่งข้างกองไฟของญาติสนพิกิน เรื่องนั้นฉันจะ



“ไม่มีวันลืมเลย”

เจ้าครีปเขยิบใกล้เข้ามา วางมือข้างหนึ่งลงบนเบ้าของสนัฟกิ้น และกระซิบถามอย่างเคร่งขรึมว่า “นายเก็บทึบเพลงปากไว้นั้นหรือ มันอยู่ในนี้ใช่ไหม”

“ใช่” สนัฟกิ้นตอบโกรธๆ ทำนองเพลงของเขาหายไปแล้ว ความโดดเดี่ยวหายไปแล้ว ทุกอย่างผิดแผกไป เขาชอบก้านกล้อง ยาเส้นและจ้องเข้าไปในหมุดต้นเบิร์ชโดยไม่เห็นพวกมันจริงๆ เลย

“อย่าโล่งใจฉันเลยนะ” เจ้าครีปพูดซื่อๆ “ฉันหมายความว่า เพื่อนายอยากจะเล่น นายไม่มีวันรู้หรือว่าฉันอยากฟังเพลงแค่ไหน ฉันไม่เคยได้ยินเลย แต่ฉันเคยได้ยินเรื่องนาย เจ้าเม่น กับทอฟเฟิล กับแม่ฉัน ทุกคนเล่าให้ฉันฟัง...ทอฟเฟิลเคยเห็นนายด้วยซ้ำ ครั้งหนึ่ง! ใช่ นายนี่ก็ไม่ออกหรอก...ที่นี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากนัก... แต่เราฝันมากมายน่าจะกอง...”

“เออ นายชื่ออะไรละ” สนัฟกิ้นถาม ถึงอย่างไรเย็นนั้น ก็เสียไปแล้ว ดังนั้นเขาจึงคิดว่าคุยกันน่าจะง่ายกว่า

“ฉันตัวเล็กเสียจนไม่มีชื่อ” เจ้าครีปตอบอย่างกระตือรือร้น “อันที่จริง ไม่เคยมีใครถามชื่อฉันมาก่อนด้วยซ้ำ แล้วฉันก็เจอนาย ซึ่งฉันเคยได้ยินเรื่องราวมามากเหลือเกินและอยากพบอยู่เสมอ และสิ่งแรกที่นายถามฉันก็คือ ฉันชื่ออะไร! นายคิดว่า...เพื่อนาย จะคิด...ฉันหมายความว่า มันจะยุ่งยากมากมัยถ้านายจะตั้งชื่อให้ฉัน ชื่อซึ่งจะเป็นของฉันเท่านั้นและไม่มีใครอื่นจะเอาไปได้ เดี่ยวนี้เลย คินนี่?”

สนัฟกิ้นพึมพำอะไรบางอย่างและดึงหมวกมาปิดตา ใครคนหนึ่งบินข้ามลำธารมาด้วยปีกแหลมยาว พลาบส่งเสียงร้องยาวๆ อย่างเศร้าสร้อยท่ามกลางหมู่ไม้ โย-โย โย-โอ ที-วู้...

“นายจะไม่มีวันเป็นนัอิสระได้จริงถ้านายขึ้นชมใครสักคน มากเกินไป” จู๊ๆ สนัฟกิ้นก็พูดขึ้น “ฉันรู้”

“ฉันรู้ว่านายรู้ทุกอย่าง” ครีปน้อยจ้อต่อ ยิ่งเขยิบใกล้เข้ามาอีก “ฉันรู้ว่านายเห็นมาทุกอย่าง นายพูดถูกทุกอย่าง และฉันจะพยายามเสมอที่จะเป็นอิสระให้เท่านั้น...งั้นนี่นายก็กำลังเดินทางไป หุบเขามูมินเพื่อพักผ่อนและพบเพื่อนๆ ของนาย...เม่นบอกฉันว่า มูมินโทรลเริ่มรอนายทันทีที่เขาตื่นจากการจำศีล...ไม่ดีหรือที่เรารู้ว่ามีคนรอนาย รอแล้วรอเล่าที่จะได้พบนายอีก”

“ฉันจะไปเมื่อมันเหมาะแก่กับฉัน!” สนัฟกิ้นร้องอย่างดุร้าย “เปลอๆ ฉันจะไม่ไปเลย เปลอๆ ฉันจะไปทีอื่น”

“โอ ถ้ามันเขาก็คงเศร้า” เจ้าครีปพูด

ขนของมันเริ่มแห้งและกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อนนุ่ม มันลูปคล้ำ





เป็อีกครั้งและถามอย่างระมัดระวัง “บางทีนายจะ...นายซึ่งเดินทาง  
มามากเหลือเกิน...”

“ไม่” สนั่นพกินพูด และเขาก็นี้กอย่างโกรธๆว่า “ทำไม  
พวกเขาต้องมายุ่งกับการเดินทางของเราด้วยนะ! ไม่เข้าใจหรือว่า  
เราจะหยุดหงิดถ้าเราต้องเล่าให้ฟัง แล้วมันก็จะหายไป แล้วเมื่อเรา  
พยายามนี้กว่าจริงๆแล้วมันเหมือนอะไร เราก็นี้กได้แต่เรื่องของ  
เราเอง”

เจียบอยู่นาน นกกลางคืนนั้นร้องอีกครั้ง

เจ้าครีปลุกขึ้นพูดเสียงอ่อน “เอ่อ ฉันว่าฉันต้องไปละ  
ลาก่อน”

“ลาก่อน” สนั่นพกินพูด หงุดหงิดเล็กน้อย “นี่ เอ่อ เรื่อง  
ชื่อที่นายขอ เขาเป็นชื่อ ทิตตี้-วู้ เป็นไง ทิตตี้-วู้ นายว่าไง การ  
เริ่มต้นเบาๆทำนองนั้น กับความเศร้าเล็กน้อยเพื่อปิดฉาก”

ครีปน้อยจ้องเขาด้วยดวงตาสีเหลืองในแสงไฟ มันไต่รตรอง  
ชื่อของมัน ลีมรส ฟังเสียง คลานเข้าไปข้างใน และสุดท้าย  
ก็แหงนหน้าขึ้นฟ้าพลาหงอนรับชื่อใหม่เบาๆอย่างเศร้าสร้อยและ



ปลาบปลื้มเสียจนสนพ็กัันรู้สึกเย็นสันหลังวาบ

แล้วทางสีน้ำตาลก็หายไปในดงหนาม ทุกอย่างเงียบ

“ไร้อ่ย” สนพ็กัันร้องและเตะถูกถ่านไฟก้อนหนึ่ง เขาเคาะ  
กล็องยาเส้น แล้วลุกขึ้นตะโกน “นี่! กลับมาเถอะ”

แต่ป่าเงียบ “โอ ให้ตาย” สนพ็กัันนึกในใจ “คนเรา  
ไม่สามารถเป็นมิตรตลอดเวลา มันเป็นไปได้ ไม่มีเวลา และ  
อย่างน้อยที่สุดคริปตัวนี้ก็มิชื้อแล้ว”

เขานั่งลงอีกครั้ง ฟังเสียงลำธารและความเงียบ รอให้  
ทำนองเพลงของเขากลับมา แต่มันไม่มา เขารู้ทันทีว่ามันไปไกล  
เกินกว่าจะจับมาได้ เขาคงไม่มีวันจับมันได้แล้วกระมัง สิ่งเดียว  
ที่เขาเหมือนจะได้ยินก็คือเสียงที่กระตือรือร้นและซื่อๆของเจ้าคริป  
พุด พุด พุด

“ทำไมพวกมันไม่อยู่บ้านกับพวกแม่ๆนะ” สนพ็กัันพุด  
โกรธๆและนอนหงายลงบนกิ่งสน ครู่หนึ่งเขาก็ลุกขึ้นนั่งพลาง  
ตะโกนอีกครั้ง เขาฟังอยู่นาน แล้วจึงดึงหมวกมาคลุมหน้าและ  
หลับไป



เช้าวันรุ่งขึ้นสนพ็กัันเดินต่อ เขาเหนื่อยและโกรธและย่ำขึ้นเหนือ  
โดยไม่มองซ้ายมองขวา ทำนองเพลงไม่เริ่มขยับแม้แต่นิดเดียว  
ใต้หมวกของเขา

เขานึกอะไรไม่ออกนอกจากเจ้าคริป เขาจำทุกถ้อยคำที่มันพุด  
และทุกถ้อยคำที่เขาพุดเองได้ และเขาก็ตรองแล้วตรองอีกจนกระทั่ง

รู้สึกไม่สบาย ต้องนั่งพัก

“เราเป็นอะไรไป” สนั่นพิก็นึกในใจ โกรธและงุนงง “เราไม่เคยรู้สึกเหมือนอย่างนี้มาก่อน เราคงไม่สบาย”

เขาลุกขึ้นเดินต่อ และมันก็เริ่มใหม่ ทุกอย่างที่เจ้าครีบบอกเขาและทั้งหมดที่เขาพูดตอบ

ในที่สุดเขาก็ต้องหยุด ตอนบ่ายเขากลับหลังหันและเดินกลับ สักพักเขารู้สึกดีขึ้น เขาไปเร็วขึ้นๆ เขาหายใจพิศพาตขณะที่วิ่ง เพลงบทน้อยๆ โดบินอยู่รอบหูของเขา แต่เขาไม่มีเวลาจับมัน จนวนเย็นเขาก็กลับมาในป่าเบิร์ชและเริ่มร้องเรียก

“ทีตตี้-วู้!” เขาร้องเรียก “ทีตตี้-วู้!” และพวกนกกลางคืนก็ตื่นขึ้นมาขานรับเขา ที-วู้ ที-วู้ แต่เขาไม่ได้ยินอะไรจากเจ้าครีป

สนั่นพิก็นเดินกลับไปกลับมา มองหาและร้องเรียกและฟัง จนกระทั่งค่ำมืด จันทร์ข้างขึ้นลอยดวงในทึโล่ง สนั่นพิก็นยืนมองดู และรู้สึกค่อนข้างอับจน

“จันทร์ข้างขึ้น เราน่าจะอธิษฐาน” เขานึกในใจ

เขากำลังจะอธิษฐานขอสิ่งที่เคยขอตามปกติ เพลงบทใหม่หรือ ดังที่บางครั้งเขาเคยขอ ถนนสายใหม่ แต่ตอนนี้เขาริบแก้ และพูดขึ้นดังๆว่า “ขอให้พบทีตตี้-วู้”

แล้วเขาก็หมุนตัวสามารถรอบและข้ามที่โล่งเข้าไปในป่าและขึ้นเนินไป อะไรบางอย่างส่งเสียงกรอบแกรบอยู่ในพุ่มไม้ อะไรบางอย่างสีน้ำตาลอ่อนและมีขนยาว

“ทีตตี้-วู้!” สนั่นพิก็นร้องเรียกเบาๆ “ฉันกลับมาคุยด้วย”

“โอ สวัสดี” ทีตตี้-วู้ตอบและยื่นหัวออกมาจากพุ่มไม้ “เยี่ยมเลย เพราะฉันมีบางอย่างจะให้นายดู ดูนี่สิ! ป้ายชื่อ!

มีชื่อฉันเองอยู่บนป้าย ไว้แขวนบนประตูเมื่อฉันมีบ้านของตัวเอง”

เจ้าครีปให้เขาดูเปลือกไม้ชิ้นหนึ่ง มีเครื่องหมายของเจ้าของอยู่บนนั้น และพูดต่ออย่างผึ่งผาย “เยี่ยม ใช่มั้ยล่ะ ทุกคนคิดอย่างนั้น”

“มากเลย!” สันฟักินตอบ “งั้นนายก็จะมีบ้านของตัวเองซีนะ”

“จริง!” เจ้าครีปพูดอย่างตื่นเต้น “ฉันออกมาจากบ้านและเริ่มใช้ชีวิต! มันน่าตื่นเต้นเหลือเกิน! คือสิ ก่อนที่ฉันจะมีชื่อ ฉันเคยแต่โดดไปโดดมา และบางทีก็รู้สึกยังงี้ยังงั้นเกี่ยวกับไอ้โน้ไอ้โน้ และทุกสิ่งก็เพียงแต่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวฉัน บางครั้งเป็นสิ่งที่ดี บางครั้งก็ไม่ดี แต่ไม่มีอะไรจริง นายว่ามั้ย”

สันฟักินตั้งท่าจะตอบ แต่เจ้าครีปพูดต่อ “ตอนนี้ฉันเป็นใครคนหนึ่งแล้ว และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก็ หมายถึงอะไรบางอย่าง เพราะมันไม่เพียงเกิดขึ้น มันเกิดขึ้นกับฉัน ที่ตตี้-วู้ และที่ตตี้-วู้ อาจจะคิดยังงี้หรือคิดยังงั้นเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดนั้น แล้วแต่มันจะเป็นไป--- ถ้านายเข้าใจความหมายของฉันล่ะก็”

“แน่นอน ฉันเข้าใจ” สันฟักินบอก “ดีแล้วสำหรับนาย”

ที่ตตี้-วู้พยักหน้าและเริ่มคุยพุ่มไม้



“อู๋มัย” สนั่นพิกินพูด “ฉันยังคงเดินทางไปหาหมูมินโทรล อันที่จริงฉันอยากพบเขาจริงๆ”

“เธอ” ทิตตี้-วู้พูด “หมูมินโทรล? ใช่”

“นายอาจจะอยากฟังเพลงบ้างก่อนที่ฉันจะออกเดินทาง” สนั่นพิกินพูดต่อ “หรือนิทานสักสองสามเรื่อง?”

เจ้าครีปโผล่หัวออกมาพูดว่า “นิทานเธอ อ้อ เอลิ ไวคินนี้ ดึกวามั่ง ตอนนี้นั้นฉันค่อนข้างรีบ --- ฉันแน่ใจว่านายคงไม่ถือสา...”

ทางสีน้ำตาลอ่อนหายไปในช่วงฮีทเทอร์ ลักครู้ก็เห็นหูของ ทิตตี้-วู้ไกลออกไปอีกหน่อย พร้อมเสียงตะโกนมาว่า “ลาก่อน ผากหักทายหมูมินโทรลด้วยนะ! ฉันต้องใช้ชีวิตให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะฉันเสียเวลาไปมากแล้ว!”

แล้วเขาก็จากไป

สนั่นพิกินเกาหัว

“เป็นนั่นไป” เขาพูดกับตัวเอง “ใช่ ฉันเข้าใจ”

เขานอนหงายพลางมองขึ้นไปในท้องฟ้าฤดูใบไม้ผลิ เป็นสีน้ำเงินกระจ่างตรงขึ้นไปเหนือตัวเขาและเป็นสีเขียวหน้าทะเลเหนือ ยอดไม้ ที่ใดที่หนึ่งได้ห่มวกของเขาทำนองเพลงเริ่มเคลื่อนไหว หนึ่งท่อนเป็นการคาดหวัง สองท่อนเป็นความเศร้าของฤดูใบไม้ผลิ และที่เหลือก็แค่ความยินดีเหลือเกินที่ได้อยู่ตามลำพัง

